

Overbeviisning om, at de fremsførte Anker virkelig i det Væsentlige vare grundede, og da Ministeren havde udtalt, at der ikke var konstateret Noget i den Retning, gjorde jeg opmærksom paa, at det under saadanne Forhold er umuligt for en Mand at constatere Noget, hvilkensomhelst Behandling han end bliver undergivet, thi ved hvem skulde han kunne constatere det? Justitsministerens og min personlige Overbeviisning stode altsaa imod hinanden; jeg støttede mig til Sørgsens Efterladtes Erklæring, og Justitsministeren støttede sig til Erklæringer fra de Autoriteter, som havde haft med Sørgsens Behandling i Arresten at gjøre. Den Forespørgsel, som jeg har nævnt, sluttede med en af mig foreslaaet begrundet Dagsorden, der lød saaledes: „I den Forventning, at den høitærede Justitsminister vil have sin særdeles Opmærksomhed henvendt paa at træffe saadanne Foranstaltninger, hvorved Misbrug af Forhørsdommer-Myndigheden, saavidt muligt, fremtidigt kunne forebygges, gaaer Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“ Det var, som sagt, den 27de Januar, at denne Forespørgsel blev stillet, og denne Dagsorden blev vedtagen, og jeg maa anerkjende, at Justitsministeren tog saa meget Hensyn til, hvad der var fremkommet, at han allerede under 2den Februar tilskrev Kjøbenhavns Politidirecteur, om „at ville foranledige, at den Behandling, der, som anført, skal være bleven ofsnævnte Sørgsen tildeel under den ovennævnte Undersøgelse, gjøres til Gjenstand for retslig Undersøgelse, og at der under denne navnlig modtages de Dplysninger, som H. Sørgsens tidligere Forloveede maatte see sig istand til at meddele, denne Sag betreffende.“ Justitsministeren foranledigede altsaa en retslig Undersøgelse af Sagen, men her møder strax det efter min Opfattelse Forunderlige, at han henvender sig til Kjøbenhavns Politidirecteur og paalægger ham at foranledige denne Undersøgelse. Han kan nemlig vistnok ikke efter sin Myndighedsbegrænsning lade nogen Undersøgelse foretage af nogen Anden end Criminal- og Politiretten; han kan vistnok ikke gaae udenfor Retten og lade nedsætte Sættedommere, eller hvad man ellers vilde kalde det, at bestikke nogen anden Undersøgelses-

dommer, men det forekommer mig, at Justitsministeren, efter hvad der var fremkommet under Forespørgslen, maatte have sagt sig selv, at det var mindre helbdigt at lade den samme Ret foretage Undersøgelsen, imod hvilken der var fremsat saadanne Anker, thi det ansees dog aldrig for at være den rette Wei, hvorpaa man kan komme til den fulde Sandhed, at lade en Sag undersøge af en af Parterne i samme, istedetfor af Folk, som staae udenfor. Politidirecteuren kunde efter min Opfattelse ikke gaae nogen anden Wei, men det forekommer mig, at Justitsministeren, naar han vilde lade foretage en retslig Undersøgelse, burde have udnævnt en anden Dommer, der stod udenfor Criminal- og Politiretten, som havde haft med Sørgsens Sag at bestille, og imod tvende af hvis Medlemmer der var fremkommet saadanne Anker, som de, der vare fremkomne. I det jeg villig skal erkjende, at der kunde være endeel Grundet i, hvad der blev sagt under min tidligere Forespørgsel, at man ikke uden videre kunde sætte Lid til, hvad Sørgsen paa anden Haand — nemlig, da han selv var død, gennem hans Efterladte — havde anført med Hensyn til den Behandling, der var overgaaet ham, eftersom det ligger nær, at en Parts egen Fremstilling kan efterlade nogen Tvivl om, hvorvidt den ikke er givet for skarp, saa troer jeg paa den anden Side, at man med fuldeste Føie kan sige det Samme med Hensyn til den Undersøgelse, som er bleven ledet af et Medlem af den Ret, over hvis Fremgangsmaade overfor Sørgsen der var kommet Klage, især naar denne Undersøgelse ene dreier sig og maa dreie sig om at høre de Mænd, som have behandlet Sørgsen; thi deres Fremstilling af den Maade, hvorpaa han er bleven behandlet, maa nødvendigvis være ligesaa eensidig, som Sørgsens Families paa den anden Side kan være. Jeg troer altsaa, at de Dplysninger, der ere fremkomne ved Undersøgelsen, vilde have indeholdt Mere, naar den var ledet af en Forhørsdommer, som ikke var Medlem af Criminalretten, og at man maa læse imellem Linierne ved Siden af hvad der staaer med Hensyn til de Forklaringer, som ere fremkomne fra Vægtene, Arrestvagtmeester og Politilæge angaaende Sørgsens Behand-